

Midler, der skulle ind paa Finantsloven, altsaa Dispositionen over alt, hvad der til den Lid laa i Stiftsmidlerne af den Art, var ikke hindret ved Forslaget i Fjor, og det er netop dert, at Hovedpunktet ligger; thi det er det, hvorpaa det ærede Medlem for Kjøge har bygget sin Argumentation, som det ærede Medlem for Veile har laant fra ham: Saasnart Midlerne blive fri, skulle de ind paa Finantsloven; men der blev netop efter Forslaget i Fjor en Del Midler liggende under Stiftsmidlerne, som ikke komne ind paa Finantsloven, og hermed falder hele denne Argumentation. Det har det ærede Medlem ganske rolig enten overset eller glemt, og derfor — gjentager jeg — skal det ærede Medlem ikke laane Andres Argumenter, han skal blive ved dem, han sammen med os opstillede i Fjor; men det vil rigtignok føre til, at han bliver enig med os, medens det for ham formodentlig er Hovedsagen ikke at blive enig med os, og han gaar i den Henseende saavidt, at han bliver enig med den ærede Kultusminister, hvad der forøvrigt ikke undrer mig, thi naar det kommer til Stykket, ville maaste den ærede Kultusminister og det ærede Medlem for Tiden bedre kunne kooperere end vi. Saa siger det ærede Medlem: Dette Forslag kan trods Ministerens Erklæring ikke hindre en Eftermand i at tage fra et Embede og lægge til et andet. Det ærede Medlem opstiller altsaa en hel ny Theori, nemlig den, at et Forslag, vedtaget paa Finantsloven i Genhold til Enighed mellem Udvalg og Minister, et saadant Forslag kan en fremtidig Minister behandle uden Hensyn til de Forudsætninger, hvorunder det er vedtaget her i Thinget. Saa ivrig er det ærede Medlem blevet efter at komme det Forslag til Livs, som opnaar det, som han i Fjor vilde, at han slaar til alle de konstitutionelle Theorier og Grundsætninger, som have ligget til Grund for Udvalg her i Salen omtrent fra 1848 til Dato. Siden derimod, hvor det gjaldt om at komme os til Livs paa en anden Maade, sagde det ærede Medlem: Anmærningen skal i Følge Ordførereens Erklæring forklares i Forbindelse med Ministerens Udtalelse. Nei, Anmærningen skal forklares i Forbindelse med den Enighed, som er kommen til Veie mellem Udvalget eller Medlemmer her i Salen og Ministeren før Afstemningen, men den skal ikke forklares hverten i Genhold til Ministerens ensidige Udtalelser, som vi enten have modsaagt eller ikke ere gaaede ind paa, lige saa lidt som i Genhold til det ærede Medlems Udtalelse. Det er saa simpelt og saa klart, at jeg ikke veed, hvor det ærede Medlem kan bringe det til at gribe til saadanne Vaaben som at sige, at Anmærningen skal forklares i Genhold til en Udtalelse af en Minister, som Ingen kan gaa ind paa. Jeg forstaar det kun derved, at det ærede Medlem virkelig nu staar og angriber et Forslag, som han egentlig selv maa indrømme er et af de bedste Forslag, som længe har ligget for, og som netop opnaar det, som det

ærede Medlem har kæmpet for i en 2—3 Aar, og som han kun angriber af den Grund — jeg ser ingen anden — at han ikke selv er i Stand til at arbejde for det, da der Ingen er, der vil arbejde med ham. — Saa siger det ærede Medlem dernæst: Ved dette Forslag er ganske sikkert Præsteføringsloven præjudiceret, der er ved dette Forslag givet Bemyndigelse til at anvende 2,400 Kr. for at sætte Embederne op, og for nu at gjøre dette rigtig drastisk klart og overbevisende for Thinget læste det ærede Medlem Bestemmelsen op om Kapellaners Fønning i det gamle Præsteføringslovsforslag. Det ærede Medlem veed nu meget godt, at her er der ikke givet til Kapellanen, men at dette Forslag er givet dels til Præstefald og dels til Hjælp til Kapellanhold, det er to meget forskjellige Ting, det er noget ganske Andet end de Kapellanlønninger, det ærede Medlem talte om. Endvidere sagde det ærede Medlem, at det overhoved Intet betydede, hvad der staar i det Præsteføringsforslag, som den Gang var Gjenstand for et Udvalgs Betænkning, og hvor Udvalgsbetænkningen havde tilbudt visse Summer, som falde sammen med disse; det har ikke Noget at sige, det er ikke afstemt her i Thinget, siger det ærede Medlem. Der tager det ærede Medlem feil; det er afstemt her i Thinget i 1871, og siden er ganske vist Summerne sat ned efter denne Afstemning i 1871, fordi den Enighed ikke opnaaedes, som man den Gang tilsigtede, og den Enighed, som man tilstræbte med de Tilbud, man gjorde, skulde opnaas netop ved disse Forslag, som det ærede Medlem veed ere afstemte i 1871. Dem gif man siden ikke ind paa, og da man ikke blev enig, gif man ned til den første oprindelige Minimumsgrænse, nemlig 1,600 Kr., men foruden disse 1,600 Kr. skulde Vedkommende have Tillæg, baade Alderstillaag og Tillæg i Tilfælde af dobbelt Tjeneste og Præstegaardsjord; altsaa ville vi rimeligvis ad denne Vej ogsaa komme ind paa noget Lignende, ikke meget lavere; men jeg siger, at selv bortset deraf, har Forslaget en Gang været afstemt her i Thinget, saa det kan ikke nytte det ærede Medlem, at han vil paastaa, at det er Noget, som ikke har været afstemt. Det Forslag, der sidst blev afstemt her i Folkethinget, gif ud paa, at de Embeder, som havde en mindre Ansættelsessum end 220 Ldr. Byg, beholdt efter den i § 1 nævnte Middeltabelsberegning Tillæg indtil dette Belsøb og desuden de andre Ting, jeg nævned. Men naar vi nu sætte de 220 Ldr. Byg til 6 Rd. pr. Ld., saa faae vi 2,640 Kr. pr. Embede; det var Minimum den Gang foruden disse Tillæg som Bolig, Jordlod osv., og her er Forslaget inklusivt Alt 2,400 Kr., altsaa siger jeg, at det Forslag, der er afstemt her i Thinget, gaar langt, langt videre, sætter en langt højere Minimumsgrænse, og det Forslag, der har været stillet her i Thinget gjentagne Gange, og som er gaaet over til 2den Behandling og indehol-